

POSTANOWIENIE

Dnia 26 sierpnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Skoczowska

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w dniu 26 sierpnia 2015 r.
w sprawie **A. Ż.**,
skazanego za popełnienie przestępstwa z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1
k.k. i art. 31 § 2 k.k.,
kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego,
od wyroku Sądu Okręgowego w Kielcach,
z dnia 2 grudnia 2014 r., sygn. akt IX Ka 1320/14,
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Kielcach,
z dnia 10 lipca 2014 r., sygn. akt IX K 1315/13,

postanowił

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. P.S. z Kancelarii Adwokackiej w K. kwotę 442,80 zł (czterysta czterdzieści dwa zł 80/100), w tym 23 % VAT, z tytułu wynagrodzenia za sporządzenie i wniesienie kasacji;**
- 3. zwolnić A.Ż. od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Kielcach, wyrokiem z dnia 10 lipca 2014 r., sygn. IX K 1315/13 uznał A. Ż. za winnego popełnienia przestępstwa z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 31 § 2 k.k. i wymierzył mu karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności. obrońca oskarżonego zaskarżając wyrok w całości, zarzucił w apelacji obrazę przepisów prawa materialnego, to jest art. 280 § 1 k.k. poprzez jego błędną wykładnię i art. 283 § 1 k.k. poprzez jego niezastosowanie oraz naruszenie przepisów prawa procesowego, to jest art. 4 k.p.k. i art. 5 § 2 k.p.k. i wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zmianę kwalifikacji prawnej czynu i przyjęcie, iż zachowanie oskarżonego wypełniło znamiona art. 158 § 1 k.k. ewentualnie przyjęcie wypadku mniejszej wagi z art. 283 § 1 k.k. i wymierzenie kary nadzwyczajnie złagodzonej, to jest łagodniejszego rodzaju. Sąd Okręgowy w Kielcach, po rozpoznaniu apelacji obrońcy oskarżonego, wyrokiem z dnia 2 grudnia 2014 r., sygn. IX Ka 1320/14 utrzymał w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelację za oczywiście bezzasadną.

Kasację od wyroku Sądu odwoławczego wniósł obrońca skazanego. Zaskarżając wyrok w całości i zarzucając:

1. obrazę przepisów prawa materialnego, to jest:
 - naruszenie art. 280 § 1 k.k. poprzez jego błędną wykładnię skutkującą przyjęciem, iż w przedmiotowej sprawie zostały spełnione przesłanki stypizowane we wskazanym przepisie czynu zabronionego, w sytuacji gdy zabrany materiał dowodowy pozwalał co najwyżej na uznanie, że oskarżony swoim czynem zrealizował znamiona przestępstwa z art. 158 § 1 k.k.
2. obrazę przepisów postępowania, to jest:
 - naruszenie art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. poprzez brak rozważenia przez Sąd odwoławczy wszystkich zarzutów podniesionych przez obrońcę oskarżonego w apelacji, to jest pominięcie zarzutu obrazy prawa materialnego i sporządzenie uzasadnienia wyroku niezgodnie z wymogami wobec nie odniesienie się do tego zarzutu, co w konsekwencji uniemożliwiło kontrolę w tym zakresie i spowodowało, iż został utrzymany w mocy wadliwy wyrok;
 - naruszenie art. 433 § 1 k.p.k. w zw. z art. 438 k.p.k. i art. 447 § 1 k.p.k. poprzez brak skontrolowania przez Sąd odwoławczy wyroku Sądu I instancji, co do

wszystkich podstaw odwoławczych w sytuacji, gdy została wniesiona apelacja na korzyść oskarżonego co do winy;
wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Prokurator Prokuratury Okręgowej w Kielcach w pisemnej odpowiedzi na kasację, wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja obrońcy skazanego A. Ż. jest oczywiście bezzasadna w rozumieniu art. 535 § 3 k.p.k.

Sąd Najwyższy w pełni akceptując stanowisko prokuratora wyrażone w pisemnej odpowiedzi na kasację zauważa dodatkowo, iż całkowicie chybiony jest zarzut obrazy prawa materialnego oraz powiązany z nim w kasacji zarzut obrazy przepisów art. 433 § 1 i 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. Już Sąd odwoławczy w uzasadnieniu wyroku wskazał obrońcy na błędne sformułowanie apelacji i podniesienie równocześnie zarzutu obrazy prawa materialnego i prawa procesowego, co zostało powtórzone w kasacji. Sąd ten dlatego też, w pierwszej kolejności przeprowadził analizę oceny poszczególnych dowodów dokonaną przez Sąd I instancji, a następnie stwierdził, że ją akceptuje, podobnie jak ustalenia faktyczne. Obrońca natomiast zarówno w apelacji jak i w kasacji kwestionuje nie tylko ocenę dowodów przeprowadzonych w sprawie, ale przede wszystkim dokonane na ich podstawie ustalenia faktyczne w zakresie zamiaru skazanego dokonania rozboju, usiłując forsować tezę, iż skazany swoim zachowaniem dopuścił się nie przestępstwa z art. 280 § 1 k.k., a czynu z art. 158 § 1 k.k., co nie jest dopuszczalne w kasacji. Należy bowiem pamiętać, iż ustalenie zamiaru z jakim działał sprawca jest elementem ustaleń faktycznych, które na etapie postępowania kasacyjnego trudno kwestionować. W takiej sytuacji należy jedynie zauważyć, że okoliczność, iż zamiar zaboru saszetki pojawił się u skazanego dopiero w trakcie bicia pokrzywdzonego, jest bez znaczenia dla przyjętej kwalifikacji prawnej. Nie można również mówić o ewentualnym przyjęciu kwalifikacji z art. 158 § 1 k.k. skoro skazany samodzielnie zadawał ciosu pokrzywdzonemu, a w bójce czy pobiciu biorą udział co najmniej trzy osoby.

Zarzut naruszenia art. 433 § 1 k.p.k. w zw. z art. 438 k.p.k. i art. 447 § 1 k.p.k. nie został skonkretyzowany przez skarżącego, co nie pozwala na stwierdzenie jakie to okoliczności nie zostały skontrolowane przez Sąd odwoławczy. Zarazem brak wskazania realnych uchybień przekonuje o pozorności podniesionego zarzutu.

Rozstrzygnięcie o kosztach uzasadnia treść art. 624 § 1 k.p.k., bowiem uiszczenie kosztów sądowych byłoby dla skazanego zbyt uciążliwe z uwagi na jego sytuację rodziną i finansową. Sąd Najwyższy zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. P. S. kwotę 442,80 zł, w tym 23 % podatku VAT z tytułu wynagrodzenia za sporządzenie i wniesienie kasacji.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak w części dyspozytywnej postanowienia.